

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 86 (542) * miercuri 24 octombrie 1956 * 4 pag. 15 bani

DISCIPLINĂ

Raid — Raid — Raid — Raid

„Ne-am făcut băieți mari"

Prima școală în care m-am oprit cînd am ajuns la Galați a fost Școala mixtă nr. 21. Aici, mă prevenise cineva să nu mă supăr dacă am să găsesc cîteva exemplare rare de indisciplinați.

Și foarte repede m-am convins că are dreptate cînd, pășind în școală, m-am întîlnit cu Slobodnic Vasile, din clasa a V-a A. Stătea pe treptele de la intrare și citea un afiș! Curios, m-am oprit să citesc și eu. Afișul anunța că Slobodnic Vasile a fost eliminat din școală pe trei zile, pentru acte de indisciplină.

— E chiar așa de indisciplinat băiatul ăsta? întreb eu, fără să bănuiesc cu cine stau de vorbă.

— Păi cum, nu-l cunoașteți?! Eu sînt! se recomandă el, plin de sine. Acum m-au eliminat, da' nu-i nimic: chiulesc și eu trei zile motivat...

Iși puse mîinile în buzunare și, fluierînd, se îndepărtă vesel.

Tocmai atunci sună și clopoțelul de recreație.

— A plecat ca să nu rîdem de el! îmi spuse o pionieră.

— Și, mă rog, de ce să rîdem? Ce, parcă l-au eliminat pe drept?

Mă întorc, surprins, să văd și eu care-i apărătorul lui Slobodnic. O privire obraznică mă măsoară de jos în sus.

— Păi așa nu l-au eliminat pe drept... *Legal*, (și accentuă pe cuvînt) *legal*, ar fi trebuit să-l avertizeze mai întîi...

— Taci, măi Grigoriu, nu-i mai lua apărarea... îl trase de mînecă un coleg.

— Lasă-l să-l apere, Cristiene! Cine se aseamănă se adună... Ei doi sînt prieteni! adăugă alt băiat.

Intr-adevăr, nici Grigoriu Gheorghe, coleg de clasă cu Slobodnic, nu-i mai breaz. Ba, în unele privințe, îl întrece pe Slobodnic. Parcă ce, de puține ori l-au întîlnit pe stradă, colegii sau profesorii, cu țigara-n gură?

— Să-l vedeți cum trage din țigară... Dă fumul pe nas, în rotocoale mici și se crede grozav! rîd colegii de el.

Grigoriu se face mic; se dă de o parte. Nu-i vine la socoteală să-și rîdă colegii de el.

— Barem învață bine? îi întreb eu.

— „Invață"! Amîndoi sînt niște colecționari de doiuri. Ne-am ținut de capul lor în fel și chip, dar n-ai cu cine...

— Le-a intrat în cap că-s „băieți mari"... Sînt ei într-a V-a, dar au 13 ani. D-aia...

N-am mai ascultat ultimele cuvinte. Mă luminasem. Știam acum ce fel de băieți „mari" sînt cei doi.

Păzea, Teodorescu!

Speram că, după Slobodnic și Grigoriu, n-am să mai dau peste nici o „raritate" la școala 21. Dar curînd-curînd am dat peste Petre Teodorescu, căruia colegii îi mai zic și „Zăpăcilă". Iată de ce:

E ora 13. Prin curtea școlii, pe străzile învecinate, peste tot, vezi numai școlari: se duc acasă. Orele s-au terminat.

Deodată, din mijlocul ioriotei de copii, se înalță, tunător, un glas:

— Hei, rup — bum! Și o minge, în plină viteză împrăștie groaza în stînga și-n dreapta, printre mici și mari.

Cine-i năstrușnicul? Nu, nu-i un oarecare fotbalist amator. E Teodorescu! A bătut un „henț"... Acum șade și rîde privindu-și victimele: un băiețaș dintr-a-ntîia, care-și adună cărțile împrăștiate, o fetiță dintr-a III-a, cu năsucul vînăt de „întîlnirea" cu mingea...

Dar iată că un alt personaj își face apariția: e o bătrînică; spre nenorocirea lui Teodorescu, pare încă destul de puternică. Inarmată cu o nuia, tabără pe el. Și, nici una, nici două, dă-i și trage-i!

— Na, să-i mai bați pe ăștia mici!

Toți din jur rîd cu lacrimi. Rîd și eu, și în cele din urmă începe să rîdă și bătrînica. Numai Teodorescu fuge cît îl țin picioarele...

De, ce să-i faci: după faptă și răsplată!...

Dar nu toți copiii sînt la fel

Am găsit la Galați și altfel de copii. La Școala mixtă nr. 19, de pildă.

Dar ce-i drept e drept: și ei au „raritățile" lor: pe renumiții „duelișți" — cu ghemotoace de hîrtie — Popa Mihai și Pușcoiu Ioniță, sau pe Emil Lăcătușu dintr-a V-a. Acesta rareori își face temele.

Colegii lui însă, ca Tănase Paul, Constantin Iordache sau Constantin Gigel, nu-i lasă la voia întîmplării. Zilnic, pe rînd, cîte un pionier controlează dacă toți din clasă și-au făcut temele, iar celor care n-au înțeles lecția le mai dă cîte o mînă de ajutor.

Și, trebuie să recunosc, de cîteva zile sînt tot mai rare orele în care se produce dezordine. Acest lucru mi l-au spus ultimele note din catalog!

★

Clase disciplinate am găsit și la Școala 20 mixtă. Aici, într-o adunare de unitate, copiii s-au sfătuit cu instructoarea și s-au gîndit că e bine să aibă un aparat de radio. Banii necesari îi vor strînge prin vînderea sticlelor colectate de ei...

Ei, ce spuneți? Așa mai zic și eu: unde e dezordine mai puțină, și timpul pentru lucruri folositoare și serioase e mai ușor de rezervat.

Ce se face însă Galațiul cu „raritățile" sale?

Ștefan ZAIDES

Un indiferent

— Ei, ce părere ai?

Cel întrebat, vechiul președinte de grupă, înălță din umeri, bosumflat.

— Mie mi-e egal, chiar echilateral, aș putea zice. N-aveți decît să alegeți pe cine pofțiți. Din partea mea, puteți alege și pe Sinan Pașa sau, dacă vreți,

piatra kilometrică de vizavi. Mi-e indiferent.

Inghiți un nod la ultimul cuvînt și continuă, cu vocea puțin schimbată:

— Credeți voi că n-am fost bun, treaba voastră, nu mă bag nu mă amestec... Bine că altul ar fi făcut mai mult decît mine! Dar în definitiv nici nu-mi pasă... Nici nu țin să mai fiu președinte... Mă lasă rece.

Iși duse batista la ochi cu aerul că i-a intrat ceva sub pleoapă, apoi se răsti furios la cei din jur...

— Și apoi ce, credeți că am să mă rog în genunchi de voi să mă alegeți? Alegeți pe cine vreți, dar să știți (și începe brusc să plîngă) că tot mai bun, da! tot mai bun sînt eu...

M. SINTIMBREANU

VEȘTI PIONIEREȘTI

Atenţiune, ultimele ştiri

Atenţiune prieteni! Transmitem obişnuita noastra emisiune „In pas cu şcoala". Vă anunţăm ultimele ştiri de la alegerile activului pionieresc de la detaşamentele unităţii noastre...

Astfel de emisiuni se pot auzi o dată pe săptămînă la stația de amplificare a comunei Țăndărei, raionul Fetești.

Și la gazeta de perete, — numită de copii oglinda unității — se vorbește despre acest eveniment însemnat al alegerii activelor pionierești. Articole ca: „Te-ai gîndit pe cine alegi?", „Vin alegerile", „Pregătește-te pentru discuții", îi îndeamnă pe pionieri să aleagă pe cei mai buni și merituoși colegi, care să-i conducă în lungul drum ce-l au de străbătut în noul an școlar.

Pionierii unității din Țăndărei au organizat un concurs artistic de cor, recitări, dansuri și teatru. Desigur că cele mai bune puncte le vor selecționa pentru festivalul pe care îl vor da la adunarea de alegeri a unității.

Toma MAREȘ
șeful secției Școli medii
și pionieri Raionul U.T.M.
Fetești

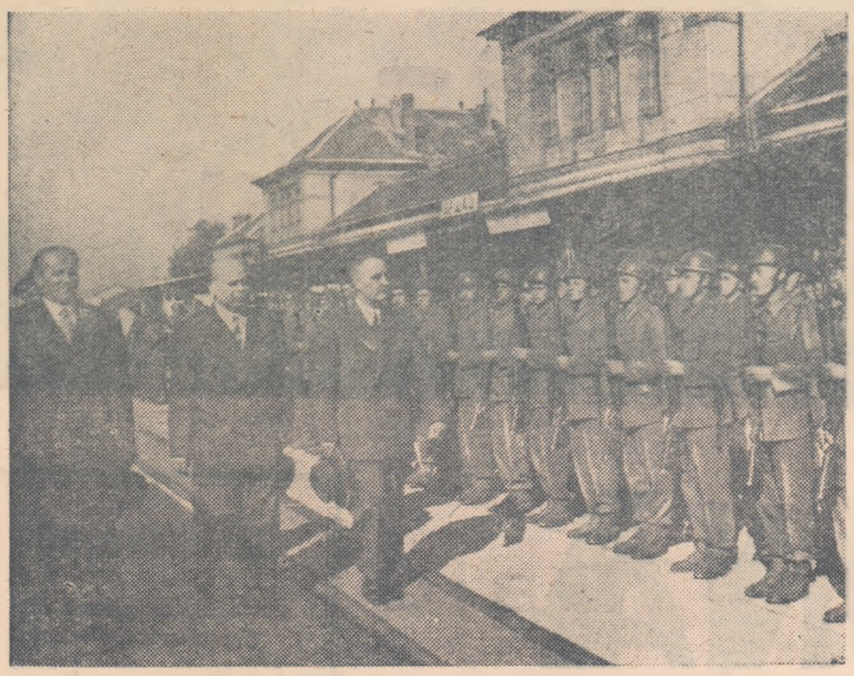
S-au terminat alegerile

Zilele trecute am ținut în școală ultima adunare pentru alegerea colectivului de conducere al unității. N-a fost simplu deloc. „Pe cine alegem?" iată ce ne frămîntă pe noi toți. In ziua alegerilor, cei mai mulți ne-am gîndit la Chiriacescu Victoria, din clasa a VII-a și toți am votat-o cu bucurie să fie aleasă președintă. O cunoaștem pe Victoria ca elevă disciplinată și bună la învățătură. Anul acesta a luat numai note mari. Dar ea este și o bună colegă; ea ne ajută de multe ori la învățătură.

Alegerile s-au terminat, însă activitatea noastră abia de acum începe. In ceea ce privește discuțiile, propunerile, din adunările de alegeri, ele se vor oglindi de acum în catalog, în viața clasei și-n întreaga noastră comportare.

Marin T. TREISTARU
comuna Coteana, raionul Slatina
regiunea Pitești

VECINI ŞI PRIETENI

Tovarăşii Gh. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica şi Mialko Todorovici, trec în revistă garda de onoare aliniată pe peronul gării Vîrşet.

„Bun venit, oaspeţi dragi din Republica Populară Romînă!"... Cuvintele acestea de frăţească întîmpinare stăruiau pretutindeni pe străzile Belgradului, în ziua cînd solii poporului nostru au sosit în capitala iugoslavă. Cuvinte născute dintr-o prietenie cinstită, aceiaşi prietenie cu care cetăţenii Bucureştiului l-au primit pe tovarăşul Tito în vara ce-a trecut.

Vizita pe care o întreprinde acum în R.P.F. Iugoslavia delegaţia guvernului şi partidului nostru, este o urmare firească a bunelor legături închegate de mult, de-a lungul istoriei, între cele două popoare. Poporul Iugoslaviei şi cel al Romîniei, împreună au suferit sub călcîiul fascist. Prin lupte şi jertfe mari, şi-au redobîndit libertatea. Impreună au pornit apoi pe calea făuririi unui viitor nou, fără mizerie şi asuprire, viitorul socialist Relaţiile dintre cele două ţări au fost însă în urmă întrerupte o vreme, fără voia lor. Ca întotdeauna însă, Uniunea Sovietică a fost aceea care, luînd iniţiativa, a făcut să dispară aceste neînţelegeri, relaţiile continuînd pe făgaşul lor firesc. Declaraţia Iugoslavo-Romînă, semnată la Bucureşti, în vară, a pecetluit dezvoltarea pe mai departe a acestor relaţii bune, frăţeşti.

In zilele acestea, trimişii guvernului şi partidului nostru se află pe pămîntul Iugoslaviei pentru a aduce vecinilor şi prietenilor de acolo un salut fierbinte. De asemeni se vor purta discuţii menite să statornicească domeniile de colaborare în viitor între cele două ţări.

Delegaţia noastră, condusă de tovarăşul Gh. Gheorghiu-Dej, a sosit la Belgrad chiar în ziua în care poporul iugoslav sărbătorea cea de-a 12-a aniversare a eliberării sale de sub jugul fascist. A fost un prilej emoţionant pentru solii noştri. Ei au trăit acolo, în capitala iugoslavă, o sărbătoare dragă, sărbătoarea libertăţii unui popor frate. S-au ţesut amintiri comune, despre vajnica luptă împotriva cotropitorilor fascişti. Delegaţia romînă a depus în acea zi o coroană de flori la Monumentul Eroului necunoscut de pe muntele Avala, lîngă Belgrad.

Iubitoare de pace, apărătoare ferme ale libertăţii şi fericirii celor mulţi, popoarele iugoslaviei şi poporul romîn merg mînă-n mînă pe drumul socialismului. Pe acest drum, ele au nevoie de sprijin reciproc, de schimburi economice şi culturale, de împărtăşire a experienţei, de o prietenie temeinică şi sinceră.

Vizita delegaţiei noastre în ţara prietenă va spori şi va cimenta această prietenie.

110 ani de la naşterea lui D. BRÎNDZA

Prof. Dr. Dimitrie Brîndză s-a născut în satul Bivol, regiunea Suceava, aşezat pe frumoasele coline moldoveneşti. Copilăria şi-o petrece în satul natal, unde colindă împrejurimile, îndrăgind plaiurile acoperite de păduri minunate. La vîrsta de 10 ani se înscrie la Academia Mihăileană din Iaşi, avînd ca profesor pe eminentul naturalist Grigore Cobălcescu, care întăreşte în el dragostea pentru natură.

Plecînd la Paris în 1864, Dimitrie Brîndză se întoarce peste doi ani licenţiat în Ştiinţe Naturale.

Deşi încă foarte tînăr, în 1866, prin concurs, este numit profesor la Universitatea din Iaşi. De la această dată, Dimitrie Brîndză desfăşoară o uriaşă activitate didactică şi ştiinţifică, situîndu-se în rîndul marilor cercetători ai lumii.

Inzestrat cu excepţionale calităţi de dascăl, cercetător şi organizator, Dimitrie Brîndză este considerat, pe drept cuvînt, ctitorul primelor aşezăminte botanice de învăţămînt şi de cercetare în ţara noastră.

Lucrările sale de botanică „Prodromul Florei Romîne" (enumerarea plantelor cunoscute pînă în vremea sa în Moldova şi Valahia) „Flora Dobrogei (1898) şi altele sînt exemplu de claritate şi precizie ştiinţifică. In 1879, pentru meritele sale deosebite este ales membru al Academiei Romîne (la vîrsta de numai 33 ani), iar în 1893 este ales şi vicepreşedinte al acesteia.

Prof. Dr. Dimitrie Brîndză

Una din operele vii, capitale, ale vieţii lui şi care va dăinui peste veacuri, cinstind numele creatorului său, este Grădina Botanică din Bucureşti. Deşi mult vitregită de soartă în trecut, Grădina Botanică a servit şi va servi şi de aici înainte la instruirea tineretului studios din facultăţi şi şcoli, precum şi a maselor de oameni ai muncii, dornici să cunoască frumuseţile naturii

Grădina Botanică se găsea acum 90 de ani în Piaţa Universităţii, un loc nepotrivit. De aici, la străduinţele lui Brîndză, grădina este mutată în 1884 şi lărgită pe locul în care se află azi.

După planurile întocmite de el împreună cu renumitul botanist Ed. Morren de la Liège, în 1885 începu organizarea actualei Grădini Botanice şi construirea serelor mari, care permit cultivarea unei bogate colecţii de plante exotice.

Azi ne apropiem cu veneraţie de banani, palmieri, curmali şi de alte plante cultivate în seră, iar în grădină de copaci maiestoşi, chiparoşi de baltă, brazi, şi pini plantaţi de mîna harnicului şi neobositului botanist D. Brîndză.

Institutul Botanic, opera fără de preget a profesorului Brîndză, ridicat între anii 1889—1892, adăpostea comori de nepreţuit ale botanicii romîneşti, muzeul botanic, ierbarul european şi al „Florei Romîniei" (800.000 coale), laboratoarele de botanică precum şi vasta bibliotecă a institutului. Lovit însă de bombe în 4 aprilie 1944, se mistuie în flăcări cam 3/4 din ierbar şi colecţiile de muzeu adunate cu multă trudă de prof. Brîndză.

Numai cu riscul propriei vieţi, cîţiva din membrii personalului ştiinţific al institutului au putut smulge flăcărilor tezaurul bibliotecii şi aparatura de laborator.

Grădina Botanică renaşte la viaţă abia în anii de după eliberare.

Azi pot fi admirate aici bogate colecţii de plante indigene şi exotice, ca Roua cerului (Drosera), reprezentant al plantelor carnivore. Pot fi admiraţi lămîii, portocalii, mandarinii încărcaţi de fructe, arborele de pîine, trestia de zahăr şi curmalii, ca reprezentanţi ai ţinuturilor calde.

In momentul de faţă se lucrează la realizarea „Carpaţilor" în miniatură, care vor adăposti plante specifice munţilor noştri Extinderea terenului Grădinii şi construirea unui institut şi a Muzeului Botanic sînt planificate şi se vor realiza într-un viitor apropiat. Ele vor constitui un însemnat centru de învăţămînt şi de cercetare în cele mai variate domenii ale botanicii.

Astfel, lumina aprinsă de prof. Dr. Brîndză va fi purtată mai departe de urmaşii săi, care păşesc cu pioşenie pe drumul marelui lor înaintaş.

Vasile DIACONESCU
cercetător ştiinţific la Grădina Botanică din Bucureşti

Peisaj din Grădina Botanică

Fiii SCAFANDRULUI

POVESTIRE IN IMAGINI — TEXT: A. WEISS — DESENE: IULIAN-MĂLIN

Cap- V – UNDE DUCE FIRUL? SE SFÎRŞESC OARE CERCETĂRILE?

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT

Ducu, coborînd de pe faleză, în urma celorlalţi s-a rătăcit, trezindu-se pe un drum întortochiat. Deodată, la capătul drumului, într-o grotă, i se păru că-l vede pe tatăl său. Dar nu, se înşelase!

Căţărîndu-se pe stînci, Ducu îl surprinde pe Milanov ascunzînd ceva sub un pietroi.

Intre timp, Ducu îşi dă seama că şi-a pierdut cravata.

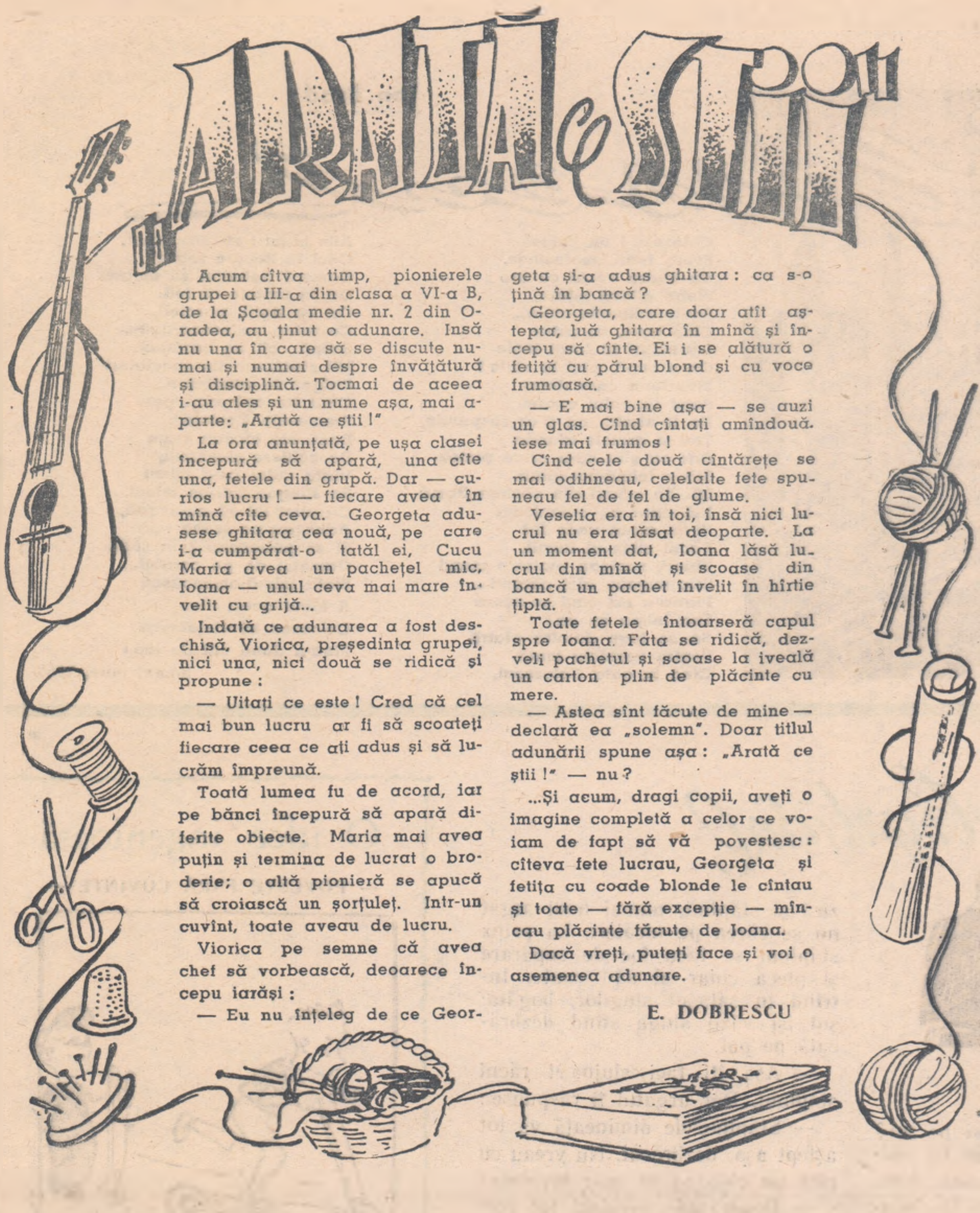

„Arată ce știi"

Acum cîtva timp, pionierele grupei a III-a din clasa a VI-a B, de la Școala medie nr. 2 din Oradea, au ținut o adunare. Insă nu una în care să se discute numai și numai despre învățătură și disciplină. Tocmai de aceea i-au ales și un nume așa, mai aparte: „Arată ce știi!"

La ora anunțată, pe ușa clasei începură să apară, una cîte una, fetele din grupă. Dar — curios lucru! — fiecare avea în mînă cîte ceva. Georgeta adusese ghitara cea nouă, pe care i-a cumpărat-o tatăl ei, Cucu Maria avea un pachețel mic, Ioana — unul ceva mai mare învelit cu grijă...

Indată ce adunarea a fost deschisă, Viorica, președinta grupei, nici una, nici două se ridică și propune:

— Uitați ce este! Cred că cel mai bun lucru ar fi să scoateți fiecare ceea ce ați adus și să lucrăm împreună.

Toată lumea fu de acord, iar pe bănci începură să apară diferite obiecte. Maria mai avea puțin și termina de lucrat o broderie; o altă pionieră se apucă să croiască un șorțuleț. Intr-un cuvînt, toate aveau de lucru.

Viorica pe semne că avea chef să vorbească, deoarece începu iarăși:

— Eu nu înțeleg de ce Georgeta și-a adus ghitara: ca s-o țină în bancă?

Georgeta, care doar atît aștepta, luă ghitara în mînă și începu să cînte. Ei i se alătură o fetiță cu părul blond și cu voce frumoasă.

— E mai bine așa — se auzi un glas. Cînd cîntați amîndouă. iese mai frumos!

Cînd cele două cîntărețe se mai odihneau, celelalte fete spuneau fel de fel de glume.

Veselia era în toi, însă nici lucrul nu era lăsat deoparte. La un moment dat, Ioana lăsă lucrul din mînă și scoase din bancă un pachet învelit în hîrtie țiplă.

Toate fetele întoarseră capul spre Ioana. Fata se ridică, dezveli pachetul și scoase la iveală un carton plin de plăcinte cu mere.

— Astea sînt făcute de mine — declară ea „solemn". Doar titlul adunării spune așa: „Arată ce știi!" — nu?

...Și acum, dragi copii, aveți o imagine completă a celor ce voiam de fapt să vă povestesc: cîteva fete lucrau, Georgeta și fetița cu coade blonde le cîntau și toate — fără excepție — mîncau plăcinte făcute de Ioana.

Dacă vreți, puteți face și voi o asemenea adunare.

E. DOBRESCU

In clasa a IV-a B, de la Școala medie nr. 22 din București, se află sportivi unul și unul. Vă puteți da seama de acest lucru privind fotografiile de mai sus. Cred că sînteți de aceeași părere cu noi, că nu oricine poate realiza o asemenea figură la inele sau o săritură în înălțime „stil", ca aceea din fotografie.

Despre un băiat... un cățel... și un caiet de teme!

Mai întîi să vi-l prezentăm: e un băiat de statură mijlocie, așa cam ca voi, cei dintr-a V-a, e vioi și mai totdeauna vesel. Pretinde că are un mic defect de vedere, însă un defect care îl scoate de multe ori din încurcătură.

Cum asta? O să vedeți mai jos.

CE SPUNE CLASA?

Ca de obicei, tovarășa profesoară de limba romînă, cînd intră în clasă, întreabă dacă și-a făcut toată lumea temele. Răsună un „daaa!.." prelung. Apoi, toată clasa izbucnește iar:

— Ionescu nu și-a scris!

— Cum? tresare profesoara mirată. Iar nu ți-ai scris, Ionescule?

— Ba da, tovarășă profesoară, priviți! — și scoate un caiet cu linii.

— Bine dar ăsta nu-i caietul de romînă!

— Vai... vă rog să mă iertați, vă rog foarte mult, n-am văzut bine și am luat altul în loc. Dar zău că...

IAR NU ȘI-A SCRIS!

— Ei, hai, hai, drăguțule, vino să dai noroc cu mine. Dar mișcă-te odată, nu vezi că n-am timp de pierdut? Eu am de învățat, nu ca tine. Ție îți cer să înveți numai cîteva lucruri mărunte: să dai noroc, să mergi în două labe. Ei, începem? Hai, Azor, hai noroc!... Prostule, nu vrei sau ai uitat?

Ionescu privește afară întristat. A uitat de carte și se gîndește numai la Azor. „Cîine fără minte! Nu-i în stare de nimic".

Supărarea nu ține mult.

— Tii, dar ce vreme frumoasă! își spune deodată vesel.

In depărtare se zărește marea, marea întinsă, nesfîrșită și albastră.

Ionescu îl fluieră pe Azor și împreună o pornesc spre țărmul mării. S-au apropiat. Sînt chiar lîngă mare. Un val îi trimite cîțiva stropi și lui Azor. Cînd îl simte, se scutură supărat, dar nu îndrăznește să-și părăsească stăpînul. Aici începe iar lecția cu Azor. După multe chinuri și îndărătniciri, în sfîrșit, cățelul îi întinde tacticos lăbuța.

— Uraaa! Bravo! strigă entuziasmat Ionescu. Și, deodată, rămîne împietrit.

— Azor, școala!... Să știi că am întîrziat.

Ca alungat de cineva, Ionescu fuge stîrnind nori de praf în urmă. Ajuns acasă, își pune repede în ghiozdan ce are la îndemînă: istorie, geografie, botanică, numai caietul de romînă, cu paginile albe, ca prin minune, rămîne deschis pe masă...

— Și-a scris toată lumea tema? întreabă tovarășa profesoară. Toată clasa și-a scris numai Ionescu nu.

CE-AR GĂSI DE RÎS?

La ora de limba rusă, de obicei, Ionescu se cam plictisește. E greu pentru el să fie atent, să învețe o limbă străină. De aceea, de cele mai multe ori își găsește alte ocupații.

Să asistăm acum la o oră. Tovarășa profesoară predă despre vocale și consoane. In schimb, Ionescu „distrează clasa". De fapt, se distrează numai el, pentru că ceilalți nu prea rîd, așa cum ar fi de așteptat.

— Ionescule, Ionescule, se aud cîteva voci. Ridică-te, îi strigă Oțelea și-i trage un ghiont sub coastă.

— Da, tovarășă profesoară!

— Ce-am spus noi că sînt acestea? îl întrebă profesoara, arătîndu-i pe tablă șirul vocalelor.

Vesel și hotărît, Ionescu răspunde repede:

— Litere, tovarășă profesoară.

Toată clasa începu să rîdă.

IONESCU SE GÎNDEȘTE

Se întîmplă cîteodată să te gîndești mai serios la tot ce faci, să iei o hotărîre care să te schimbe. Cam așa s-a întîmplat într-o zi cu eroul nostru. Prea îl trăgeau toți la răspundere, prea nu-i dădeau pace: „de ce n-ai învățat"; „de ce n-ai scris"; „nu vrem să fim colegi cu tine" și așa mai departe. Așa că în ziua aceea, după terminarea orelor a pornit-o singur spre casă. Pășea ba încet, ba repede și-și muta mereu ghiozdanul dintr-o mînă în alta. Il chinuiau mereu întrebări la care nu găsea răspunsuri clare; „De ce rîde mereu clasa de mine? Mă cred toți colegii un mincinos, un leneș și chiar un prost. Ce-ar fi să le arăt că Ionescu e altfel de cum cred ei?"

...Și, în dimineața celei de a doua zile, Ionescu a dat năvală în camera lui Oțelea, colegul lui de bancă.

— Știi ce, mă Oțelea? Nu prea am chef să stau acasă singur și-am trecut pe la tine. Ce mai faci?

— Păi, ce pot să fac? Imi scriu temele.

— Scrii? Atunci scriu și eu cu tine. Care-i exercițiul la gramatică?

Oțelea s-a cam mirat, dar și-a făcut lecțiile împreună cu Ionescu. Au mers, tot împreună la școală. Prima oră, limba romînă.

— Și-a scris toată lumea temele?... Dar Ionescu precis nu și-a scris

— Mi-am scris, tovarășă profesoară! spune tare Ionescu

— Să vedem, să vedem! se aud voci în clasă.

Și Ionescu scoate caietul de limba romînă.

— Da, într-adevăr, și-a scris, afirmă tovarășa profesoară.

— Și-a scris Ionescu! se aud voci slabe, mirate și întrebătoare. Mare minune! Ce i s-o fi întîmplat?

Școala de 7 ani mixtă nr. 3 — Constanța

Lucreția RANGA

Știri sportive

FOTBAL — Miercuri seara, la lumina reflectoarelor, a avut loc la Londra întîlnirea internațională de fotbal dintre echipele Arsenal (Londra) și C.C.A. (București). Meciul a luat sfîrșit cu un rezultat de egalitate: 1—1 (0—0).

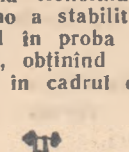
ATLETISM — In cursul campionatelor universitare ale Suediei, atletul Uddebom, selecționat în lotul olimpic, a realizat un nou record al țării sale în proba de aruncare a greutății, cu o performanță de 16,72 m.

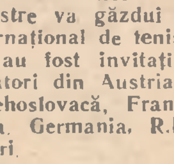
RUGBI — La sfîrșitul acestui an, echipa de rugbi a Bucureștiului face un turneu în Franța. La 23 decembrie va juca cu Perpignan, iar la 30 decembrie la Lyon rugbiștii noștri vor înfrunta o puternică selecționată locală.

HALTERE — In cadrul unui concurs al lotului olimpic american care a avut loc la Honolulu, halterofilul Tommy Konno a stabilit un nou record mondial în proba „împins" cu ambele brațe, obținînd preformanța de 173,5 kg. în cadrul categoriei semigrea.

TENIS DE MASA — In zilele de 10, 11, 12, și 13 ianuarie 1957, capitala țării noastre va găzdui un mare concurs internațional de tenis de masă la care au fost invitați cei mai valoroși jucători din Austria, Anglia, Belgia, R.Cehoslovacă, Franța, Iugoslavia, Italia, Germania, R.P. Ungară și alte țări.

Ion Brad

Colosseul

Colosseu-i un colos
Zvelt, înalt, maiestuos,
Un teatru vechi ce are
Pietre cîteva miare,
Poate milioane chiar...
Cine oare, ce zidar
L-a-nălţat în largi inele
Ca o cupă, pîn' la stele?
Zidurile-n care dorm
Paşii timpului enorm,
De le-ntrebi, nu ţi-or răspunde,
Tac şi grotele afunde.
Dar eu ştiu că-n orice piatră
Stă o inimă-ngropată.
Mii de sclavi din vechea Romă
Imi apar ca o fantomă
Şi-mi arată unde li-i
Focul stins al inimii.
Tineri, scoteau piatra-n munţi
Şi-ajungeau aici cărunţi...
Piatra-n zid cînd se-aşeza
Lua inima cu ea;
Să se lege de-altă piatră
Pentru veşnicia toată.
Cînd fu gata Colosseul,
Alte inimi i-au dus greul,
Căci în fiecare seară
Oameni trebuiau să moară.
Ori în luptele cu leii,
Ori cu tigrii, paraleii,
Ce urlau pe scenă-avan,
Scenă cît un bărăgan.
Mii cincizeci din spectatori
Strigau la gladiatori,
Cînd la faţă erau pale
Preotesele Vestale.
Dacă ele făceau semn
De ucidere şi-ndemn,
Viaţa celui ce-a căzut
Se stingea într-un minut.
Ca plictisul să nu-ncapă,
Aduceau pe scenă apă
Şi se petreceau prin săbii
Oamenii de pe corăbii...
Biata inimă-omenească
A făcut acest titan
Colosseu să vieţuiască
Pînă-n două mii de ani!

Roma, iulie, 1956

ŢĂRANUL şi bogătaşul

(snoavă populară sîrbească)

Intr-un rînd, un ţăran sărac fu nevoit să se bage argat la un boier. Boierul era un om foarte bogat, dar cam prostănac. Ţăranul s-a rugat să-l angajeze, dar boierul, înainte de a cădea la învoială, i-a spus:

— Am într-adevăr nevoie de un muncitor, dar spune-mi ce ştii să faci?

— Ştiu să gătesc, să coc, ştiu orice doriţi — răspunse ţăranul.

— Ce simbrie îmi ceri pe an?

— O să-mi plătiţi doar 12 ţechini pe an. In afară de asta, dumneavoastră o să-mi daţi de mîncare şi o să mă îmbrăcaţi.

Bogătaşului îi păru bine că nu va trebui să-l plătească mult, şi îl primi în slujbă.

A doua zi, toate slugile se sculară dis-de-dimineaţă, apoi se treziră şi stăpînii, numai noul argat nu se zărea pe nicăieri. La prînz stăpînul se făcu foc de supărare şi plecă chiar el să-l caute. Intrînd în sălaşul slugilor, bogătaşul îşi văzu sluga stînd dezbrăcată pe pat.

— Aşa îţi faci slujba?! răcni stăpînul. Dar argatul îi răspunse:

— Stăpîne, de dimineaţă vă tot aştept aşa, dezbrăcat. Nu vreau cu nici un chip să-mi calc învoiala!

— Despre ce învoială tot vorbeşti?

— Dumneata ai căzut cu mine la învoială să mă îmbraci şi să-mi dai de mîncare. Vezi, m-am şi plictisit să te aştept dezbrăcat şi flămînd ca vai de mine!

Cărţi sovietice pentru voi

Una din manifestările care au devenit tradiţionale cu prilejul Lunii Prieteniei este şi sărbătoarea cărţii sovietice. Astfel, ca de obicei, Editura Tineretului a scos de sub tipar, cu această ocazie, cîteva opere de autori sovietici pentru copii. Vă recomandăm cîteva dintre ele:

A. Verşinin: Cei ce merg împotriva curentului — roman.

F. Vigdorova: Drumul în viaţă — roman.

P. P. Polosuhin: Şcoala curajului — povestiri.

P. Antokolski: Pe-o ulicioară dincolo de Arbat — versuri.

O. Visotskaia: Haide-n horă — versuri pentru preşcolari.

G. Adamov: Taina celor două oceane (în limba maghiară).

B. B. Kudreavţev: Despre natura lucrurilor (col. „Ştiinţa învinge").

Soarta toboşarului

Oare micul toboşar a adormit de oboseală? Nu. Veselul şi încrezătorul Serioja, toboşarul detaşamentului de pionieri, a căzut sub influenţa unor haimanale; ei i-au dat să bea bere pînă ce l-au ameţit. In buzunarul băiatului se află un document preţios. Va ajunge el în mîinile bandiţilor? (Situaţiile cele mai neprevăzute ale acestui document, arată peripeţiile prin care trece Serioja).

Totul începe a se lămuri însă din clipa în care Serioja devine bănuitor. In sfîrşit, băiatul îşi dă seama cine sînt cei care se dau drept „prietenii" săi. Inţelege cursa în care a fost atras, descoperă că omul căruia îi zicea „unchiul" şi Moş Iacov sînt nişte spioni.

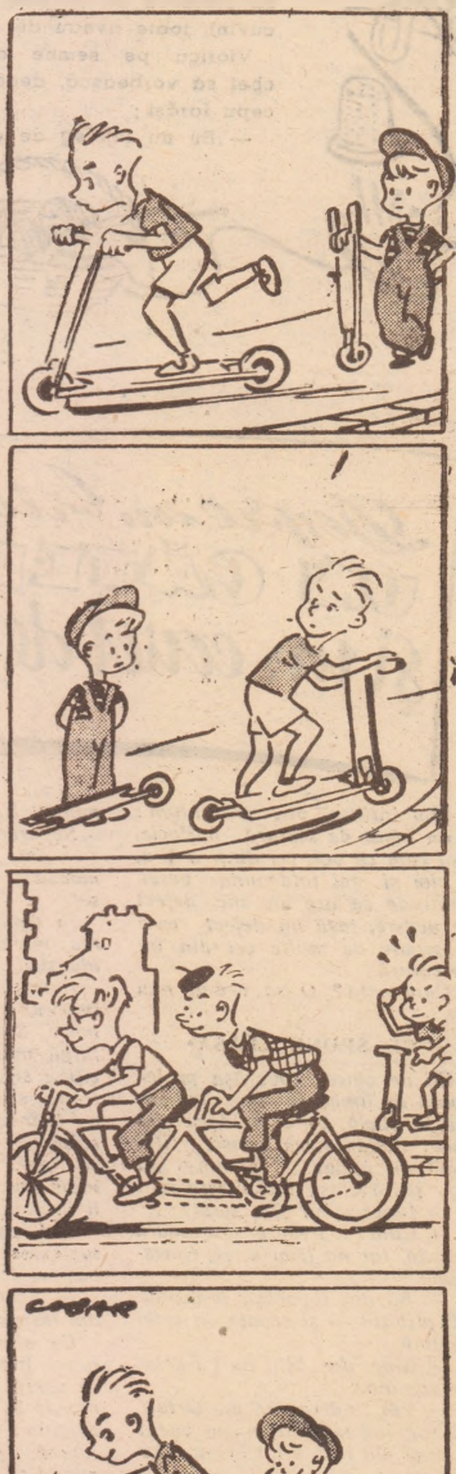
Serioja, viteazul toboşar, intră în luptă şi-i înfruntă pe cei doi bandiţi.

In film urmăreşti multe scene de puternică încordare şi tu, ca spectator, doreşti din inimă ca lui Serioja să nu i se întîmple nimic rău.

Frumoasa povestire a lui Gaidar „Soarta toboşarului", transpusă pe ecran, constituie o bucurie pentru iubitorii de filme.

O idee ingenioasă

— POVESTE FARĂ CUVINTE —

de NELL COBAR

Redacţia şi administraţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii, tel 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114. Tiparul Intr. Poligrafică Nr. 2, str. Brezoianu Nr. 23—25.